

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Leszek Matuszewski

Protokolant prot. sąd. M. W.

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2015 roku

sprawy **T. G.**

obwinionego z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 prd

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Trzciance

z dnia 27.03.2015 r. sygn. akt II W 112/15

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

2. Zasądza odo obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 zł tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania odwoławczego i wymierza opłatę za II instancję w kwocie 40 zł.

SSO Leszek Matuszewski

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Trzciance, wyrokiem z dnia 27 marca 2015 roku, sygn. akt II W 112/15 uznał obwinionego **T. G.** za winnego tego, że: w dniu 5 grudnia 2014 roku w B. woj. (...) wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym nie wskazał na żądanie Straży Miejskiej w B. komu powierzył do kierowania lub używania w dniu 17 października 2014 roku o godz. 21:04:49 na ul. (...) w B. samochód o nr rej. (...), którego kierowca popełnił wykroczenie w ruchu drogowym tj. wykroczenia z art. 96 §3 k.w. w związku z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie art. 96 § 1 k.w. w związku z art. 96 §3 k.w. i w związku z art. 24 § 1 i 3 k.w. wymierzył mu karę grzywny w kwocie 400 złotych.

W ostatnim punkcie wyroku, na podstawie art. 118 § 1 k.p.s.w. w związku z par 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie zryczałtowanych wydatków w sprawach o wykroczenia i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, zasądzone od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 100 zł tytułem kosztów postępowania i 100 zł tytułem opłaty.

Z przedmiotowym wyrokiem nie zgodził się **obwiniony**, zaskarżając wyrok w całości.

Apelujący zarzucił orzeczeniu stronniczość i niezgodność z faktami, jakoby uchylał się od obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym. i odmówił wskazania na żądanie Straży Miejskiej w B. komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 17 października 2014 roku.

Apelujący wniósł o uchylenie wyroku w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego T. G. nie zasługuje na uwzględnienie.

Przede wszystkim należy podkreślić, że Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, chronionej art. 7 k.p.k. w związku z art.8 k.p.s.w. Przedmiotem rozważań organu orzekającego były dowody zarówno na korzyść podsądnego, jak i wszelkie dowody im przeciwne i wszystkie one zostały ocenione zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, z uwzględnieniem zasad wynikających z art. 410 k.p.k. w związku z art.82 § 1 k.p.s.w.

Kwestionowanie przez skarżącego ustaleń faktycznych jest oczywiście nietrafne. Sąd Okręgowy przypomina, że błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać bądź to z niepełności postępowania dowodowego, bądź z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Może być on wynikiem niezajomości określonych dowodów albo nieprzebrzegania dyrektyw obowiązujących przy ich ocenie. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może natomiast sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego przez skarżącego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich w tym zakresie uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd Rejonowy. Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, Sąd orzekający, rozstrzygając o winie bądź niewinności obwinionego kieruje się własnym wewnętrznym przekonaniem, nie skrepowanym żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi. Przekonanie to tak długo pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w., dopóki nie zostanie wykazane, iż Sąd I instancji oparł swe przekonanie o winie albo niewinności obwinionego, bądź na okolicznościach nie ujawnionych w toku postępowania sądowego, bądź też ujawnionych w toku przewodu sądowego, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy i doświadczeniem życiowym.

Takie okoliczności zaś w niniejszej sprawie nie zachodzą. Autor apelacji nie zgadzając się z ustaleniami Sądu Rejonowego, nie wykazał w sposób przekonywujący, poza odmienną i co istotne- jednostronną interpretacją zgromadzonego materiału dowodowego, na jakiej podstawie ustalenia Sądu Rejonowego uważać należy za niesłuszne. Wywody zawarte w złożonej przez niego apelacji mają charakter ewidentnie polemiczny, stojąc w rażącej opozycji do należytej umotywowanego stanowiska organu orzekającego, przedstawionego w prawidłowo sporządzonym uzasadnieniu i jako takie nie mogły zyskać aprobaty Sądu odwoławczego.

Zdaniem Sądu odwoławczego, wina i sprawstwo obwinionego nie budzą żadnych wątpliwości. Ocena ujawnionych dowodów dokonana przez Sąd I instancji respektuje zasadę swobodnej oceny dowodów.

Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił oświadczenia dowodowe podsądnego, w których zaświadczano o niewiedzy, co do osoby, która prowadziła należący do niego pojazd w dniu 17 października 2014 roku. Organ wyrokujący słusznie uznał je wyłącznie za realizację linii obrony.

Tego rozumowania nie zmieniają okoliczności przywołane w apelacji.

Zdaniem Sądu Okręgowego, obwiniony był w stanie wskazać, kto prowadził pojazd w czasie wskazanym przez organ żądający udzielenia informacji. Co istotne, podsądny oświadczył w toku przewodu sądowego, że auto nie zostało skradzione, ani zabrane wbrew jego woli.

Tego rozumowania nie zmienia to, że samochód mógł być używany przez klienta, któremu wydano samochód jako auto zastępcze. Należy podkreślić, że T. G. prowadzi stosunkowo niewielki zakład instalacyjny w miejscowości T.. Co więcej, obwiniony wskazał w apelacji, że używa pojazd w „sporadycznych i trudnych dla klienta sytuacjach”. Nie jest zatem tak, aby podsądny jako doświadczony przedsiębiorca dbający o swoje mienie, nie pamiętał komu powierzył swój samochód jako zastępczy. Wezwanie obwinionego przez Straż Miejską do wskazania kto prowadził jego samochód zostało nadto wysłane w krótkich odstępach czasu od zarejestrowania przekroczenia prędkości przez fotoradar. Połączenie tych wszystkich okoliczności prowadzi do jednoznacznego wniosku, że obwiniony musiał mieć świadomość, kto prowadził samochód i odmówił wskazania osoby prowadzącej powodowany chęcią uchronienia kierowcy pojazdu przed odpowiedzialnością za przekroczenie prędkości.

Obwiniony jest w błędzie, że dokumentacja zdjęciowa uniemożliwiła mu wskazanie osoby prowadzącej pojazd. Wezwanie zawierało zdjęcie tablicy rejestracyjnej pojazdu. Zadaniem podsądnego nie była identyfikacja kierowcy w oparciu o przedłożone zdjęcie, ale swoją wiedzę, co do tego, komu powierzył pojazd w czasie wskazanym przez Straż Miejską.

Nie ma znaczenia to, że fotoradar w B. jest w złym stanie technicznym. Nie budzi wątpliwości, że urządzenie wykonało zdjęcie samochodu należącego do T. G.. Przypisane mu wykroczenie polegało zaś na odmowie wskazania Straży Miejskiej- kierowcy pojazdu, zarejestrowanego na wykonanym zdjęciu. W tej sytuacji dla odpowiedzialności obwinionego nie ma zatem znaczenia, czy fotoradar działał 17 października 2014 roku w pełni sprawnie, czy też nie.

Całkowicie bez znaczenia jest przywoływanie fragmentów orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, stanowiącego w istocie jedynie streszczenie argumentacji Rzecznika Praw Obywatelskich. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 12 marca 2014 roku, P 27/13 OTK-A 2014/3/30, Dz.U.2014/375 uznał, że przepis art. 96 § 3 k.w. nie jest sprzeczny z normami Konstytucji.

Zważywszy, iż zgodnie z art. 447 § 1 k.p.k. w związku z art. 109 § 2 k.p.s.w., apelację co do winy uważa się za zwróconą także co do rozstrzygnięcia o karze Sąd II instancji dokonał kontroli zaskarżonego orzeczenia również w zakresie przewidzianym w art. 438 pkt 4 k.p.k w związku z art.109 § 2 k.p.s.w., mianowicie, czy orzeczona kara nie jest rażąco niewspółmierna. Twierdzenie o rażącej niewspółmierności kary, jest zasadne wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (identycznie :wyrok SN z 11.4.1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, Nr 7-8, poz. 60).

W ocenie Sądu Okręgowego, kara 400 zł grzywny nie jawi się rażąco surową. Wskazana kara jawi się w świetle okoliczności popełnienia czynu, a także warunków osobistych i majątkowych obwinionego jako bardzo umiarkowana, stanowiąc dla obwinionego należyłą dolegliwość.

Orzekając o kosztach postępowania, na podstawie art.119 k.p.s.w., art.1, art.3 ust. 1 , art.21 ustawy z dnia 23 czerwca o opłatach w sprawach karnych, zasądzono od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł i opłatę za II instancję w kwocie 30 zł.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy:

1. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok
2. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 zł tytułem zwrotu zryczałtowanych kosztów postępowania odwoławczego i wymierzył opłatę za II instancję w kwocie 30 zł.

SSO Leszek Matuszewski